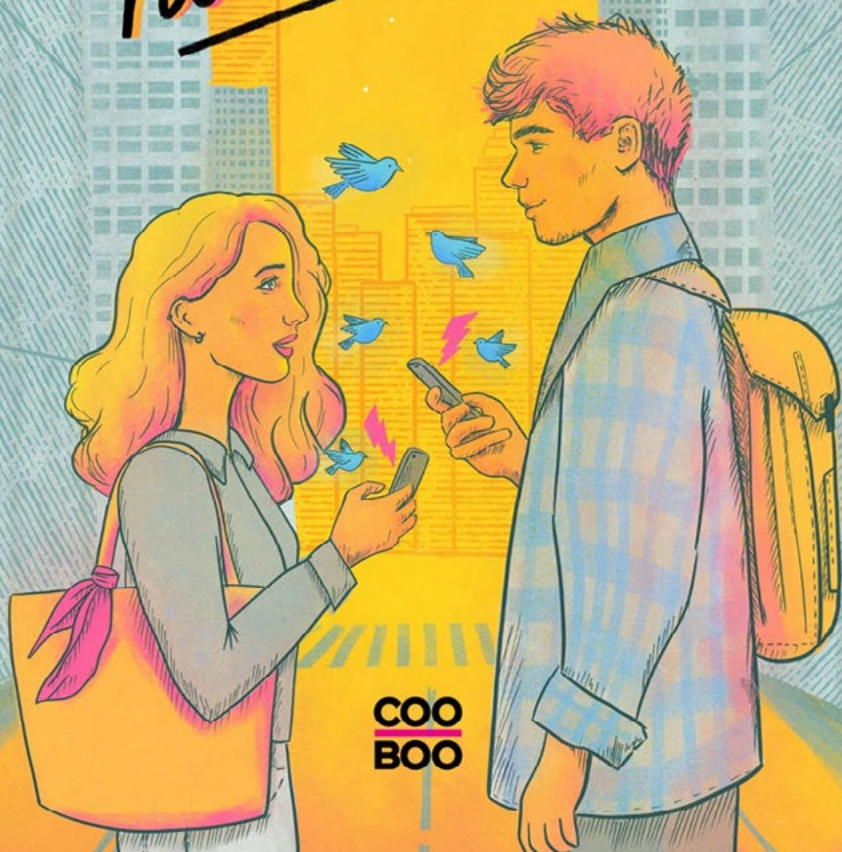

EMMA LORDOVÁ

Co se stane na Twitteru...

COO
BOO

Co se stane na Twitteru...

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Emma Lordová

Co se stane na Twitteru... – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Co se stane
na Twitteru...*

EMMA LORDOVÁ

Co se stane'
na Twitteru...

COO
BOO

Pro moje nejoblíbenější spisovatele, mámu a tátu

ČÁST PRVNÍ

Pepper

Na mou obranu, když ten alarm spustil, z trouby se skoro nekouřilo.

„Hele, to tam jako hoří?“

Přivřu notebook. Půlku obrazovky zabírá zamračená tvář mojí starší ségry Paige. Zrovna si skypujeme, studuje totiž na univerzitě v Pensylvánii. Druhou polovinu momentálně okupuje esej na téma *Nadějné vyhlídky*, kterou už jsem komplet přepsala tolikrát, že se Charles Dickens nejspíš obrací v hrobě.

„Kdepak,“ zamumlám a vydám se vypnout troubu, „hoří mi akorát termíny.“

Otevřu troubu a z ní se syčivě vyhrne další oblak kouře, pod nímž se objeví dost připálený zrudoláček.

„Krucipísek.“

Vytáhnu ze špajzu stoličku, vypnu požární hlásič a pak otevřu všechna okna v bytě. Bydlíme v šestadvacátém patře a pode mnou se rozkládá newyorská Upper East Side – všechny ty vysoké věžáky, kde se svítí ještě hodně dlouho poté, co už šli všichni přičetní lidé spát. Chvilí se koukám

ven, protože jsem si na ten ohromný výhled ještě pořád úplně nezvykla, a to tady žijeme už skoro čtyři roky.

„Pepper?“

No jo vlastně. Paige. Otevřu nožas.

„Mám to pod kontrolou,“ ujistím ji se zdviženými palci.

Nevěřicně povytáhne obočí a pak naznačí, že si odhrnuje ofinu. Zvednu ruku a nechtěně si rozmáznu těsto na zrůdoláček po vlastní ofině. Paige se zašklebí.

„Kdybys ty hasiče přece jenom zavolala, polož mě někam výš, chci vidět, jak tam vtrhnou všichni ti sexy chlapi.“ Odvrátí ode mě pohled. Nepochybně se chce kouknout na rozepsaný příspěvek na náš společný blog o pečení. „Chápu to správně, že k dnešnímu článku žádný fotky nebudou?“

„Mám tu ještě tři další plechy, co jsem upekla předtím. Vyfotím je, hned jak na nich bude poleva. Pak ti to pošlu.“

„Šmarjá. Kolik zrůdoláčků jsi udělala? A už se vůbec máma vrátila ze služebky?“

Vyhnu se jejímu pohledu a stočím oči na sporák, kde mám v úhledné řadě vyrovnané plechy. V poslední době se Paige na mamku skoro neptá, takže mám pocit, že bych teď měla být extra opatrná – mnohem opatrnější než, řekněme, když jsem se nechala rozptýlit domácími úkoly a málem nám kvůli tomu vyhořela kuchyň.

„Měla by se vrátit za dva dny.“ A pak, jelikož si zřejmě nemůžu pomoci, dodám: „Kdybys chtěla, můžeš přijet. O víkendu toho moc nemáme.“

Paige nakrčí nos. „Ne, dík.“

Kousnu se do vnitřní strany tváře. Paige je děsně tvrdohlavá, takže kdykoli se snažím překlenout tu propast mezi ní a mámou, obvykle to akorát zhorším, ať řeknu cokoli.

„Ale ty bys mohla zajet sem, na návštěvu,“ nabídne mi s nadějí.

Láková představa, kdybych ovšem před sebou neměla tu esej na *Nadějné vyhlídky* a celou řadu dalších nadějných vyhlídek. Čeká mě třeba těžká písemka ze statistiky, komplikovaný projekt na biologii, příprava do debatního kroužku – a to je jenom špička mého metaforického, směšně stresujícího ledovce.

Sice nevidím svůj výraz, ale zřejmě mluví za vše, protože Paige zvedne ruce, jako že se vzdává.

„Promiň,“ ujede mi.

„Tak zaprvý, přestaň se omlouvat,“ vynadá mi. Zrovna chodí na feministickou teorii a úplně se do ní zažrala – s bojovným zanícením ji přijímá za svou. „A zadruhý, jak na tom teďka vlastně jsi?“

Mávnu rukou k oknu, abych odehnala poslední zbytky kouře. „S čím konkrétně?“

„No víš jak... ta tvoje divná snaha... stát se premiantkou lomeno barbínou,“ řekne a ukáže na obrazovku.

„Prostě chci mít dobrý známky.“

Paige si odfrkne. „Doma ti na tom nezáleželo.“

Tím „domovem“ myslí Nashville, kde jsme vyrostly.

„Tady je to jiný.“ Ne že by o tom něco věděla, vzhledem k tomu, že ona na Stonehallskou akademii chodit nemusela. Je to natolik elitní a výběrová škola, že by tam nejspíš pohořela dokonce i Blair Waldorfová, zhruba tak dvě minuty poté, co by překročila práh. Když nás sem mamka přestěhovala, Paige už měla před maturitou a vydupala si, že bude chodit na státní školu. Na staré střední měla dostatečně dobré známky, aby to vypadalo dobře v přihláškách na vysokou. „Známkujou nás přísnějš. Všichni moji spolužáci se chtějí dostat na nějakou elitní vysokou, jsou ambicióznější.“

„Ale ty nejsi.“

Cha. Možná jsem nebyla předtím, než se na mě vykašlala a odfrčela do Filadelfie. Teď jsem ve škole známá jako Terminátor. Taky mi říkají Slušňačka a Nafoukaná Paprika, nebo prostě podle toho, jakou přezdívku se mě Jack Campbell, náš třídní šašek a metaforická osina v mém velice dopáleném zadku, zrovna rozhodne ten který týden oblažit.

„A vůbec, nehlásíš se náhodou v předtermínu na Kolumbijskou? Myslíš, že jim bude vadit, když dostaneš jednu blbou lepší dvojku?“

Já si to nemyslím, já to vím. Na třídnické hodině jsem zaslechla rozhovor několika holek, že prý jeden kluk ze školy kousek od té naší přišel o nabídku ke studiu na Kolumbijské poté, co chytil čtvrtáčkou lenoru a měl pocit, že už se může začít flákat. Ale než jí stihnu odůvodnit, proč jsem na základě téhle nepodložené fámy tak paranoidní, otevrou se dveře a po podlaze z tvrdého dřeva začnou klapat máminy podpatky.

„Čus,“ rozloučí se Paige. Ukončí hovor, ještě než se stihnu otočit zpátky k obrazovce.

Povzdechnu si a zavřu nořas, než máma dojde do kuchyně. Na sobě má svůj obvyklý letištní úbor: černé skinny džíny, kašmírový svetr a obří černé sluneční brýle (upřímně řečeno v nich vypadá směšně, vždyť už je venku dávno tma!). Sundá si je a posadí na dokonale učesané blond vlasy, aby si mohla prohlédnout moji maličkost a pohromu, v níž se proměnila její neposkvrněná kuchyň.

„Jsi tu dřív.“

„A ty už bys měla spát.“

Přijde ke mně a přitáhne si mě do objetí. Stisknu ji asi o něco pevněji, než bych jako osoba zamatlaná od těsta měla. Byla pryč jen pár dní, ale vždycky je mi tu bez ní

smutno. Pořád jsem si nezvykla na to ticho, které tu bez Paige a táty je.

Než mě pustí, ostentativně se nadechne. Bezpochyby nasála do plic spoustu vzduchu, který je cítit spáleninou, ale když se odtáhne, jenom pozvedne stejné obočí jako předtím Paige a nic neřekne.

„Musím dopsat esej.“

Ohlédne se na plechy se zrudoláčky. „To vypadá na vážně strhující počtení,“ ušklíbne se. „To je ta na *Nadějně vyhlídce*?“

„Přesně ta.“

„Nemělas ji hotovou už před týdnem?“

Má recht. A pokud mi bude opravdu hodně téct do bot, asi bych mohla vyhrabat a odevzdat jednu z hrubých verzí. Problém ovšem spočívá v tom, že když vám na Stonehallské akademii obrazně řečeno teče do bot, spíš se na vás valí celá přehrada. Chci, aby mě vzali na nejprestižnější univerzity v zemi, a musím obstát ve srovnání se studenty z rodin, které na Yale poslaly už několik generací. Být dobrá nestačí, dokonce ani skvělá – musím svoje vrsťácké převálcovat, nebo oni převálcují mě.

Minimálně metaforicky řečeno. A když už je řeč o metaforách... tuhle knihu jsem přečetla dvakrát a do úsměvu jsem si dělala výpisky, a stejně se mi nedaří vyplodit žádnou interpretaci, která by naši učitelku literatury neunudila k smrti. Pokaždé když se pokouším napsat nějakou souvislou větu, myšlenky mi akorát sklouznou k zítřejšímu plaveckému tréninku. Bude to můj první den v roli úřednické kapitánky a vím, že Pooja byla přes léto na kondičním plaveckém táboře, takže je teď možná rychlejší než já, což znamená, že bude mít vynikající příležitost podkopávat moji autoritu a snažit se ze mě přede všemi udělat blbku a –

„Chceš zítra zatáhnout školu?“

Podívám se na mámu, jako by jí narostla druhá hlava. To by mi tak ještě chybělo. I kdybych chyběla třeba jenom jednou, hned bych byla za ostatními pozadu.

„Ne. To je dobrý.“ Vyhoupnu se na linku. „Stihla jsi všechny schůzky?“

Tolik se upnula na myšlenku udělat z Big League Burgeru mezinárodní řetězec, že poslední dobou prakticky nemluví o ničem jiném – a schází se s investory v Paříži, Londýně, dokonce i v Římě, aby se rozhodla, kterým evropským městem začne.

„Ne tak docela. Ještě tam budu muset zaletět. Jenže zítra máme dát do prodeje ty novinky a korporát z toho chytá nervy, takže by prostě nevypadalo dobře, kdybych zrovna teď byla pryč.“ Usměje se. „Navíc mi chyběla moje malá kopie.“

Odfrknu si, ale jenom proto, že zrovna teď by nic nemohlo být dál od pravdy: ona má na sobě značkový ohoz a já zmačkané pyžamo.

„A když už mluvíme o novinkách,“ nadhodí, „Taffy tvrdí, že jí neodpovídáš na zprávy.“

Snažím se, aby mi na obličej nebylo znát, jak mě to otrávil. „No jo, jenže... Před pár týdny jsem jí dopředu napsala různý tweety, který by mohla použít. A měla jsem spoustu úkolů.“

„Já vím, že toho máš hodně. Když ono ti to tak jde.“ Položí mi prst na nos. Tohle dělala, už když jsem byla malá, a vždycky se s tátou smáli, jak se na něj snažím šilhavě zaostřit. „A víš, jak moc to pro rodinu znamená.“

Pro rodinu. Víím, že to tak nemyslela, ale nepřijemně se mě to dotkne, s ohledem na to, kde jsme začínali a kde jsme teď.

„Tak určitě. Vsadím se, že táta kvůli našim tweetům nemůže dospat.“

Máma protočí oči takovým tím láskyplným, popuzeným způsobem, který si schovává výhradně pro tátu. Sice se od té doby, co se před pár lety rozvedli, spousta věcí změnila, ale pořád se mají rádi, i když už do sebe nejsou zamilovaní, jak to máma podává.

To ostatní se ovšem vyvrátilo tak, že člověk nestačí zírat. Máma s tátou založili Big League Burger před deseti lety v Nashville jako malý rodinný podnik. Tehdy jsme prodávali jenom milkšejky a burgery a stěží jsme si každý měsíc vydělali na nájem. Nikdo nečekal, že se z toho vyloupne tak úspěšná značka, že se z Big League Burgeru stane čtvrtý největší fastfoodový řetězec v zemi.

A já jsem asi taky nečekala, že se naši přátelsky a skoro s radostí rozvedou, Paige totálně zazdí mámu za to, že to vyšlo z její strany, ani že máma předvede obrat o sto osmdesát stupňů, změní se z bosé kovbojky na fastfoodovou magnátku a přestěhuje nás na manhattanskou Upper East Side.

Když je teď Paige na vysoké v Pensylvánii, táta pořád bydlí v našem domě v Nashville a máma je prakticky přilepená ke svému iPhonu, je trochu přehnané vytahovat na dospívající dceru slovo *rodina* ve snaze vyvolat v ní pocity viny.

„Vysvětlíš mi ještě jednou, co přesně máš v plánu?“ požádá mě mamka.

Potlačím povzdech. „Dáváme do prodeje sýrový sendviče, takže budeme lidem na Twitteru odpovídat s hashtagem #podejsisendvičodBLB. Když bude někdo chtít, abysme si ho podali, stačí, aby si vyfotil selfčko a tweetnul nám ho, a my ho nějak vtipně setřeme s tím, že si na oplátku může ‚podat‘ náš sendvič.“

Mohla bych to rozvést – ukázat jí modelové odpovědi na tweety, které máme připravené, připomenout jí, že

se budeme snažit co nejvíc prosadit ten hashtag, nebo jí říct, jaké slovní hříčky založené na ingrediencích nových sýrových sendvičů jsme vymysleli –, ale už padám únavou.

Máma tiše hvízdne. „To je super, ale s tímhle Taffy rozhodně budeš muset pomoci.“

Zašklebím se. „To jo.“

Chudák Taffy. Je to taková šedá myška, něco přes dvacet, neustále nosí propínací svetříky a spravuje nám účty na Twitteru, Facebooku a Instagramu. Když jsme začali otvírat nové pobočky, máma ji na to jako čerstvou absolventku najala, ale postupně jsme se rozrůstali po celé zemi a marketingové oddělení rozhodlo, že se Big League Burger na Twitteru vydá podobnou cestou jako třeba KFC nebo Wendy's – to znamená sarkasmus, prostoreklost, neotřelost. Tedy přesně to, s čím miloučká, rozkošná, přepracovaná Taffy nemá absolutně žádné zkušenosti.

A tady přicházím na scénu já. Můj nepřeborný arzenál zbytečných schopností, které mi nijak nepomůžou dostat se na vysokou, očividně zahrnuje i nadání pro jízlivé tweetování. A to i přesto, že „jízlivost“ v dnešní době podle všeho znamená, že ve Photoshopu přidělám fotku Big League Burgeru na restauraci U Křupavého kraba, oblíbený podnik ze Spongeboba, a fotku Burger Kingu na Kamarádský kyblík, krabova neúspěšného konkurenta – to byl můj první tweet, když Taffy a její přítel loni vyrazili na výlet do Disney Worldu a máma mě poprosila, abych za ni zaskočila. Nakonec jsme měli víc retweetů než kdy dřív. Od té doby na mě máma naléhá, abych Taffy pomáhala.

Zrovna se jí chystám připomenout, že si Taffy už dávno zaslouží dostat přidáno a nějaké opravdové podřízené,

aby se taky letos někdy stihla vyspat, ale v tu chvíli se ke mně máma otočí zády a zamžourá na plechy.

„Zrůdoláček?“

„Přesně tak.“

„Uf,“ vydechne a z jednoho načatého si uždíbne. „Tohle bys přede mnou měla schovávat, víš to, že jo? Nemůžu si pomoci.“

Pořád mě udivuje, když mámu slyším říkat něco takového. Kdyby si tak nepotrpěla na dobré jídlo, nikdy by si s tátou Big League Burger neotevřeli. Přijde mi, že jsme s Paige teprve včera stály na verandě našeho starého domu v Nashville, kde se táta mořil s účetnictvím a psal e-maily dodavatelům a máma sestavovala vyčerpávající seznamy bláznivých koktejlových kombinací a nahlas nám je předčítala, abychom jí je schválili.

V posledních pěti letech si podle mě nedala mléčný koktejl víckrát, než by se dalo spočítat na prstech jedné ruky – teď se soustředí spíš na obchodní stránku věci. A já to sice přijala, pomáhám jí s tweety a snažím se New Yorku přizpůsobit, ale Paige zřejmě mámina proměna akorát ještě víc naštvála. Dost často mě přepadá pocit, že našemu blogu o pečení zůstala věrná jenom proto, aby mámě něco dokázala.

Pro jednu věc měla ovšem máma odjakživa za všech okolností slabost – pro zrůdoláček. Je to takový ošidný vynález z dob našeho dětství. Jednou jsme se s mámou a Paige rozhodly otestovat, co všechno naše šupácká trouba vydrží, a strčily do ní směs tří těst (piškotové s barevnou posypkou, těsto na brownies, těsto na sušenky), ozdobenou sušenkami Oreo, košíčky s burákovým máslem a čokoládkami plněnými karamel. Výsledek byl natolik ohyzdně zrůdný a vynikající zároveň, že na něm máma z polevy vytvořila šilhající oči, a tak se zrodil zrůdoláček.

Teď si trochu ukousne a zasténá. „Tak jo, dej to pryč.“
V kapse mi pípne zpráva. Vytáhnu mobil – je to upozornění na zprávu z aplikace Weazel.

Vlk

Nazdárek. Jestli tohle čteš, mazej
do postele.

„To je Paige?“

Potlačím úsměv. „Ne, to je... jeden můj kamarád.“
Teda tak trochu. Vlastně netuším, jak se ve skutečnosti jmenuje. Ale to máma nemusí vědět.

Přikývne a nehtem na palci vyškrábne ze dna pekáčku trochu připečeného těsta. Obrním se – v tuhle chvíli většinou následuje otázka, jak se má Paige, a já budu zase jednou muset hrát prostředníka –, jenže místo toho z ní vypadne: „Nechodíš náhodou do školy s nějakým Landonem?“

Kdybych byla natolik hloupá, abych si v pokojíčku nechala válet deníček, tohle by stačilo na vyvolání prvotřídního záchvatu paniky. Ale já zase taková blbka nejsem, i kdyby máma patřila k rodičům, co se dětem hrabou ve věcech.

„Jo, znám ho. Myslím, že je taky v plaveckém družstvu.“ Což doopravdy znamená – *Víš, jak jsi mě v prvníku prakticky vhodila do jámy lvové plné zazobaných děcek, co se znají už od kolíčky? Tak tehdy jsem do něj byla děsně, iracionálně zabouchnutá.*

Ten první den mi snad nemohlo být víc trapně. Uniformu jsem na sobě měla poprvé v životě a připadalo mi, že hrozně kouše a taky mi v jednom kuse leze podolek. Na hlavě jsem tehdy ještě pořád měla kudrnatou, nepoddajnou hřívu, stejně jako když jsem chodila na druhý stupeň. Všichni už měli stálé party kamarádů a žádná z nich

nevypadala na to, že by v ní bylo místo pro majitelku šesti párů kovbojských bot, která má ve skříni nalepený plakát country zpěvačky Kacey Musgravesové.

Když jsem konečně našla třídu, kde jsem měla mít angličtinu, a zděšeně jsem si uvědomila, že přes léto byla zadaná povinná četba a hned první den bude písemka, málem jsem se na místě rozbrečela. Měla jsem strach něco říct, ale pak se ke mně zepředu naklonil Landon, ve tváři letní opálení a pohodový úsměv, a řekl: „Nic si z toho nedělej. Můj starší brácha tvrdí, že nám tyhle písemky dává, jenom aby nám nahnala strach – do celkový známky se nepočítaj.“

S vypětím sil jsem přikývla. Někdy v tom zlomku vteřiny, než se otočil zpátky a zahleděl se na svůj test, se můj stupidní čtrnáctiletý mozek rozhodl, že jsem zamilovaná.

Jasně, trvalo to jen pár měsíců a mluvila jsem s ním zhruba šestkrát. Jenže od té doby mi na nějaké pobláznění nezbýval čas, takže je to v podstatě můj jediný zárez.

„To je dobře. Měli byste se líp poznat. Pozvi ho na návštěvu.“

Spadne mi čelist. Vím, že na střední chodila v devadesátých letech, ale to nijak neomlouvá její totální neznalost toho, jak spolu dnešní teenageři komunikují.

„Co prosím?“

„Jeho táta zvažuje, že by investoval nemalou částku do mezinárodního rozvoje BLB,“ vysvětlí. „A jestli můžeme nějak napomoci tomu, aby to proběhlo víc pohodově...“

Snažím se neošívat. Před pár lety jsem sice kvůli Landonovi napsala pár příšerných básniček a proměnila se v uzlíček nervů poslouchající písničky od Taylor Swift, ale vlastně toho o něm moc nevím, zvlášť když má teď tu mimoškolní stáž, v jejímž rámci vyvíjí nějakou aplikaci,

takže ho na školních chodbách skoro nevidám. Landon je prostě Landon – mimořádně pohledný, všeobecně oblíbený a nejspíš mimo moji ligu obyčejných smrtelníků.

„Jo, no, viš. Vlastně se nijak nekamarádíme nebo tak něco, ale...“

„Ty to s lidma umíš. Odjakživa.“ Natáhne se a štípně mě do tváře.

Možná dřív, na staré škole. V Nashville jsem měla tolik kamarádů, že prakticky polovina tržeb v původním Big League Burgeru pocházela z jejich kapes, protože po škole chodili k nám. Ale kvůli nim jsem se nikdy nemusela snažit. Prostě tam všichni byli, stejně jako Paige. Vyrostli jsme spolu, věděli o sobě všechno, vlastně jsme se nikdy nerozhodli, že se spolu budeme kamarádit, zkrátka to tak odjakživa bylo.

To jsem ale pochopitelně netušila, dokud jsme se nepřestěhovaly sem, do úplně nového ekosystému. První den školy na mě všichni zírali, jako bych byla z jiné planety, a ve srovnání se svými manhattanskými spolužáky, kteří odmalička chodili do Starbucksu a sjížděli beauty tutoriály na YouTube, jsem vážně byla tak trochu mimozemšťan. Když jsem přišla ze školy, jenom jsem se podívala na mámu a začala jsem bulet.

To u ní vyvolalo rychlejší odezvu, než kdybych přišla domů jako chodící pochodeň – do týdne jsem měla tolik šminek, že se mi v koupelně nevešly na poličku, stylistka mě naučila, jak si mám po mytí vyfoukat vlasy, a taky mi máma zařídila doučování, abych na té elitní škole udržela krok s osnovami. Máma nás přesunula do tohohle podivného nového světa a byla pevně odhodlaná zařadit, že sem obě zapadneme.

Zvláštní, že na to utrpení vlastně vzpomínám tak trochu nostalgicky. Poslední dobou jsme s mámou pořád

v jednom kole, takže nám vlastně nezbývá čas na nic víc než na tohle – podivná popůlnoční setkání v kuchyni, kdy už jsme obě prakticky jednou nohou ze dveří.

Tentokrát ji předběhnu. „Tak já jdu spát.“

Máma přikývne. „A nezapomeň, zítra si nevypínej mobil, aby ti Taffy mohla psát.“

„Jasně.“

Asi by mě mělo štát, že je v jejich očích Twitter důležitější než moje vzdělání (zvláště když mě šoupla na školu, kde panuje nevídaná rivalita), ale svým způsobem je to fajn. Že mě na něco potřebuje.

V pokoji se opřu o kupu polštářů na posteli a ostentativně se vyhýbám počítači a hromadě úkolů, které na mě ještě pořád čekají. Místo toho otevřu Weazel a naťukám odpověď.

Sojka

Ale ale, kohopak to tu máme. Nemůžeš spát?

Už už si říkám, že mi Vlk asi neodpoví, jenže pak se v chatu objeví bublina se třemi tečkami. Když člověk používá Weazel, vždycky je to tak trochu vzrůšo, a taky dost o nervy – je to risk. Do téhle anonymní aplikace mají údajně přístup jenom studenti od nás ze školy. Když se člověk poprvé přihlásí, dostane přidělenou přezdívku, vždycky je to nějaké zvíře, a dokud se zdržuje jenom v hlavní chatovací Chodbě, která je otevřená všem, zůstává anonymní.

Ale jakmile si s někým v aplikaci začnete psát soukromě, dříve nebo později – nikdy nevíte, kdy to bude – vám aplikace odtajní, s kým si píšete. Puf. A utajení je fuč.

Takže čím víc si s Vlkem povídám, tím větší je pravděpodobnost, že nás aplikace praskne. A když si vezmu, že

někoho aplikace odhalí už po týdnu, nebo dokonce po jediném dni, tak je vlastně zázrak, že už to takhle táhne-me dva měsíce.

Vlk

Kdepak. Pořád myslím na to, jak asi
mrzačíš Pipův příběh, a nemůžu z toho
spát.

Možná je to důvod, proč jsme se v poslední době po-sunuli na maličko osobnější rovinu. Říkáme si věci, co nás sice tak docela neodhalí, ale úplně nicneříkající taky nejsou.

Sojka

Člověk by čekal, že budu mít výhodu.
Pipův posun do lepší společnosti mi
není tak úplně cizí

Vlk

To jo. Začínám mít pocit, že jsme jediný,
kdo se nenarodil se stříbrnou lžící
v několika tělesných otvorech

V tu chvíli zadržím dech, jako by nás aplikace měla oba odhalit zrovna teď. Chci, aby se to stalo, a zároveň ne. Vlastně je to trochu ubohost, ale co jsme se sem pře-stěhovali, nenašla jsem si mezi svými uzavřenými a ctižá-dostivými spolužáky nikoho, koho bych mohla považovat za kamaráda. Vlk se tomu přiblížil nejvíc. A nechci, aby se na tom nic měnilo.

Ne že bych se bála, že z něj budu zklamaná. Bojím se, že já zklamu jeho.

Vlk

Každopádně z toho koukej vyždímat, co to půjde. Zvlášť když ty debilové nejspíš zaplatili nějakýmu inteligentovi, aby to napsal místo nich.

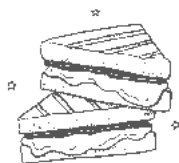
Sojka

Nerada to uznávám, ale asi máš pravdu.

Vlk

No tak. Už jenom 8 měsíců do maturity.

Lehnu si na záda a zavřu oči. Občas mám pocit, že těch osm měsíců nemůže uběhnout dost rychle.

Jack

Posílání mailů v pondělí před devátou by se mělo zakázat. Zvláště když vám ten mail zkazí celý den.

Začíná to takhle: Všem rodičům a náruživým stonehallským bobříkům. Jasný signál, že to psal Rucker. Ten dělá na plný úvazek zástupce ředitele a na částečný úvazek vždycky všem ochotně kazí radost.

Členům pedagogického sboru se doneslo, že někteří studenti komunikují prostřednictvím anonymní aplikace jménem „Weasel“. Nejenže škola dotyčnou aplikaci neschválila, ale navíc její existence představuje vzrůstající důvod k obavám. Hrozba kybershikany, potenciální sdílení výsledků k písemným testům a neznámý původ aplikace zcela postačují k tomu, abychom ji s okamžitou platností v rámci celé školy zakázali.

Nabádáme rodiče, aby si se studenty o tomto nebezpečí otevřeně promluvili. Počínaje dnešním

dnem budou všichni studenti, kteří budou přistiženi při užívání aplikace „Weasel“, podrobeni disciplinárnímu řízení. Pokud o aplikaci máte jakékoli informace, prosíme, abyste se o ně podělili.

S přáním přínosného dne
zástupce Rucker

Vypnu displej, plácnu sebou zpátky na polštář a zavřu oči.

Weasel? Normálně se s, jako lasička? Tohle není zrovna bitva, kterou bych měl být ochoten vést do posledního dechu, ale stejně mě ta chyba v názvu vytáčí. Správně je to „Weazel“, tak trochu troufalá pocta prvním appkám, které nadužívaly písmeno Z a neznaly se k samohláskám (došel jsem k závěru, že jít do toho po hlavě a pojmenovat ji „Weazl“ už by bylo přehnané, dokonce i na mě).

Hlavní ale je, že tam nikdo nepodvádí ani nekyberšikanuje, nebo co si to sakra Rucker myslí, že teenageři dělají, když si konečně můžou povídat někde, kde jim dospělí v jednom kuse nedýchají na krk. Tak zaprvé, pokud si někdo ze Stonehallské bude chtít ulehčit školní povinnosti, je tu dost slušná šance, že tučný šek toho svede mnohem víc než kolující výsledky. A za druhé, v chatovací Chodbě důsledně držím hlídku a mažu všechny zprávy, které se třeba jen přiblíží pokusu o kyberšikanu nebo podvádění, takže už to teď většina lidí ani nezkouší.

V tu chvíli se otevřou dveře.

„Už jsi to viděl?“

Ethan stojí uprostřed pokoje ještě dřív, než se stačím pořádně probrat, takže se na něj ani nestihnu zamračit. Jasně že už má na sobě uniformu, vlasy nagelované a přes

rameno přehozený batoh. Do školy chodí brzo, aby se mohl na schodech muchlovat se svým klukem a asi i dělat všechny ty věci, které děláte, když jste oblíbenější, než by bylo zdrávo. Až takhle nějak: předseda studentské rady, kapitán školního skokanského družstva a vynikající student, natolik zbožňovaný učitelským sborem, že jsem na konci třetáku zaslechl, jak se dva profesori ve sborovně dohadují, jestli dostane ocenění nejlepšího ze třídy v angličtině, nebo v matice – obojí dostat nemohl.

Byla by to otrava, i kdyby byl Ethan jenom obyčejný brácha, ale jako jeho jednovaječné dvojče to mám minimálně desetinásobně horší. Nic není tak nepříjemné, jako když žijete ve stínu někoho, kdo vrhá doslova stejný stín jako vy.

Ne že bych byl úplná nula. Mám spoustu kamarádů. Ale na škále středoškolských kliše spadám spíš do kategorie třídních klaunů, zatímco brácha je u nás prakticky za Troye Boltóna, minus zpívání a tanečky.

(No tak jo, možná nula trochu jsem.)

„Jo, ten mail jsem viděl,“ zamumlám a stáhne se mi žaludek.

On totiž nikdo neví, že je Weazel můj výtvar. Vlastně jsem ani neměl v úmyslu, aby se z toho stala taková... hm, pro nedostatek lepších slov taková událost. Ethan si jednou od našich přál k Vánocům knížku o vývoji aplikací, aby se mohl přidat do nějakého klubu, který založili jeho kamarádi, a když ho to do silvestra přestalo bavit, tak jsem se té knihy ujal a zjistil jsem, že na to mám celkem buňky. Vymyslel jsem pár nedůležitých chatovacích platforem a geolokačních appek, ale dost našim pomáhám v našem rodinném bistru, takže z toho nic moc víc nebylo. A pak mi jednoho dne vytanul na mysl nápad na Weazel a nenechal se odbýt.

Tak jsem ho vyvinul. Vyšperkoval. A pak jsem byl jednou v srpnu na nějaké party s Ethanem, už jsem měl v sobě jedno pivo, když tu ke mně nikoli poprvé přistoupil nějaký náš spolužák, asi třicet vteřin mě balil a pak se prostě otočil na patě, protože si uvědomil, že nejsem brácha. A já se v tu chvíli rozhodl, že dneska večer už se se svými vrstevníky nechci bavit tváří v tvář. Jenže místo toho, abych se jako obvykle, když se mi něco takového přihodilo, příštích pár hodin litoval, vytvořil jsem si jednorázový účet a hodil jsem na školní tumblr stránku odkaz ke stažení aplikace.

Druhý den ráno tam bylo padesát studentů. Okamžitě jsem musel nastavit bezpečnostní pojistku, aby si člověk mohl vytvořit účet jenom s e-mailovou adresou Stonehallské akademie. Teď je nás tam na tři sta, což znamená, že z celé školy nemá účet jen tak šestadvacet lidí – což možná není na škodu, protože už mi upřímně řečeno docházejí zvířata, která namátkově přiděluju jako uživatelská jména – poslední student dokonce dostal přezdívku „Tlustohlavec“.

„Jakej mail?“ nechápe Ethan. „Mluvím o těch tweetech.“

„Cože?“

Ethan zvedne z matrace můj mobil a udělá takovou tu otravnou dvojčecí věc, že ho odemkne pomocí svého obličje. Něco tam najde a pak mi telefon rychle strčí pod nos.

„Tak prrr, co to má bejt?“

Zamžourám na tweet. Vypadá to, že pochází z firemního účtu Big League Burgeru. Představují novou položku na jídelním lístku, jeden ze tří nových „originálních grilovaných syrových sendvičů“ – ten ve tweetu se jmenuje „Babiččina specialitka“. Přečtu si seznam ingrediencí

a moje zmatení bleskurychle vystřídá sverepý hněv, který Ethana podle všeho zasáhne jako nějaká nárazová vlna. Okamžitě vyhrkne: „Že jo?“

Podívám se na něj a pak zpátky na displej. „Co to zkoušej, do prdele?“

Tak hele, sice nemáme patent na slova „Babiččina specialitka“ ani na tuhle specifickou kombinaci ingrediencí grilovaných sýrových sendvičů, ale tohleto prostě nemůže být náhoda. „Babiččina specialitka“ je na jídelním lístku našeho rodinného bistra stálice od chvíle, kdy ji babča Belly začala připravovat – podle receptu na sendvič, který dělávala už její babička. A teď si ten náš několik desítek let vylepšovaný sýrový sendvič prostě ukradne jeden z největších burgerových řetězců v zemi, včetně názvu a pěti jeho nadmíru specifických ingrediencí.

Možná nejsme zrovna proslulý masivní korporát, ale Sýrová královna už je v East Village desítky let zavedená značka. Všichni pořádní Newyorčani naše legendární sendviče znají – zvláště „Babiččinu specialitku“, náš nejprodávanější sýrový sendvič, dochucený tajnou přísadou. Máme doslova celou zeď polepenou fotkami, na kterých lidi pózují s babčou Belly a její specialitkou, a na jedné dokonce řekla sýr jedna osmdesátková popstar (a máma si té fotky na tutovku cení víc než té, na které těsně po porodu chová mě a Ethana).

„Táta mi řekl, že to mám nechat plavat,“ prohlásí Ethan a z výrazu mu číší stejná zášť, jaká je určitě vidět i na mně. Vidím, jak mu to v hlavě šrotuje, jak svírá pěsti. Rychle ho doháním, ta zuřivost mě probrala spolehlivěji, než by to kdy svedl sebeblbější e-mail od Ruckera.

Se mnou ať si svět nakládá, jak chce, ale kategoricky odmítám, aby se strefoval do babči Belly.

„Nooo... Mně to ale neřekl.“

Ethan povytáhne koutky úst. „Přesně v tuhle odpověď jsem doufal.“

Lišíme se v mnohém, ale minimálně v tomhle jsme vždycky zajedno. Ethan se v posledních letech sice možná vykroutil z většiny směn – o prázdninách před nástupem na střední se spolu s partou populárních spolužáků přihlásil jako dobrovolník na pracovní pobyt, v jehož rámci stavěli domy pro chudé, a vrátil se prakticky jako král školy –, ale i kdyby byl sebevíc na roztrhání, bistru zůstává oddaný. Tohle v sobě oba máme tak zakořeněné, že si asi v ničem nejsme podobnější, a to prosím vypadáme, jako bychom si z oka vypadli.

Otevřu si na mobilu twitterový účet Sýrové královny. Spravujeme ho my dva, hlavně protože se naši správou sociálních sítí nezatežujou. Kdyby si táta prosadil svou, vůbec žádné účty na sítích bychom neměli.

„Nejlepší reklama je šeptanda,“ opakuje bez ustání s tou svou zatvrdelou hrdostí. Což je sice prima, ale poslední dobou nás „šeptanda“ nad vodou zrovna nedrží. Máma s tátou o tom moc nemluví, ale já jsem v bistru po škole prakticky pečený vařený – a díky tomu šílenému soukromému vzdělání, na kterém naši trvali, nejsem žádný hlupák. Naši pravidelní zákazníci stárnou nebo se z New Yorku stěhují pryč. Fronty se krátí. Obrat klesá. Potřebujeme přilákat víc lidí.

A ne že bychom se tátu nesnažili dotáhnout do jednadvacátého století. Dokonce jsem mu navrhoval pár věcí, které by nám zvýšily sledovanost na sítích, a aplikace, které bychom případně mohli vyvinout a pokusit se tak na sebe upozornit. Ale než jsem mu stačil vysvětlit, že bych to zvládl sám, prohlásil, že musíme vynaložit veškeré síly na obchod, a neplýtvat jimi na takové „podružnosti“.

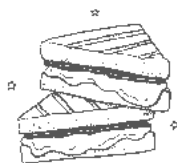
„Aplikace, webovky – to mi vůbec k ničemu není,“ řekl tehdy. „Obchod stojí na tobě. Na celé naší rodině. Jenom musíme trochu víc máknout, nic víc.“

Ještě pořád se cítím dotčeně, že to tak rychle smetl ze stolu – ale ta levárna, kterou na nás teď zkouší Big League Burger, mě teda štve víc.

První verzi toho tweetu natukám do mobilu ještě napůl omámený spánkem. Popravdě jsem se zrovna nepřekonal. Je to prostě fotka tabule s naší nabídkou, která se pyšní nápisem, že jsme v roce 2015 překročili hranici milionu prodaných „Babiččiných specialitek“, a vedle toho screenshot toho tweetu od BLB, kde stojí, že „takový gri-lovaný sendvič jako naše babička nikdo neumí“.

Málem napíšu něco, z čeho by byla patrná moje narsanost – jako první mě napadne *Kdo si myslíte, že jste, vy kokoti?* –, ale kdybych na firemním účtu zveřejnil něco tak sprostého, naši by mě zabili. Nakonec se rozhodnu, že když nad ty fotky napíšu no tak určitě a přihodím otráveného smajlíka, bude to ta nejbezpečnější varianta, která jim to vytmaví, ale nepřivolá na mě zlobu rodičů. Ukážu displej Ethanovi, aby mi to schválil, a on přikývne, ve tváři stejný úšklebek jako já, a tweetne to.

Vůbec nic z toho nebude. Máme jen hrstku followerů, zatímco oni mají čtyřmilionový kolos. Ale občas je lepší nezírat do blba a místo toho se na toho blba rozkřiknout.

Jack

Do školy se vydám dobrých dvacet minut po Ethanovi, a než dojdou na nástupiště metra, moje hulkovská zuřivost trochu poleví. Jediná světlá stránka tohohle průseru spočívá v tom, že aspoň babča Belly to nejspíš neuvidí – počítám, že na Twitter nechodí. V pětaosmdesáti ji na internet zrovna neužije.

I když i to by se mohlo změnit. V poslední době se spíš šetří – zkracuje si procházky, chodí víc po doktorech. Jenže to zřejmě patří k věcem, které schováváme pod pultem, podobně jako stav našich finančních prostředků – dokud nikdo nahlas neřekne, že se babiččin zdravotní stav zhoršuje, můžeme všichni předstírat, že se to neděje.

V ruce mi zavibruje mobil a vytrhne mě ze změti myšlenek. Otevřu Weazel, podívám se na zprávu, která tam na mě čeká, a snažím se neuculovat, aby mě ostatní na nástupišti neměli hned přčteného.

Sojka

afkgjafldgjalfkjahlfkajgd

Vlk

Mrtvácky neumím. Znamená to, žeš tu práci dopsala?

Sojka

Jo, a že to byla fakt práce. Ale nevím nevím, jestli obстоjí ve srovnání s tím výtvořem, kterej Shaneovi Andersonovi zaplatila jeho máma.

Do stanice přijede souprava. Strčím si mobil do kapsy a Sojku spolu s ním. Poslední dobou tohle dělá – takovou vyřazovací hru. Ne že by mi vyřazení Shanea nějak zvlášť pomohlo, tenhle náš spolužák má míň mozkových buněk než prstů, takže i kdyby si ze mě brutálně střílela, jsem si jistý, že na druhém konci nesedí Anderson. Na to je Sojka až moc duchaplná. (Zato ten placený pisálek, kterého si zjednala Andersonova máma...)

Možná bych to měl uhodnout i bez těch narážek. V chatovací Chodbě, kde si můžou všichni anonymně poklábovat, skoro nepřispívám ani neoslovuju ostatní, kteří tam něco píšou. Ale jednou jsem tam hodil odkaz na volně přístupnou online učebnici zaměřenou na přípravu k přijímacím, což se od mých spolužáků, kteří si můžou dovolit doučko za dvě stě dolarů na hodinu, setkalo s výmluvnou nulovou odezvou – ale pak mi o hodinu později přišla soukromá zpráva od Sojky. Byla to fotka Dwayna Johnsona v posilovně, jak zatíná svoje namakané svaly, a pod tím stálo: To jsem já, až vyzunknu všechen ten sladoučkej proteínák – narážka na jednu z prvních slovních úloh z té učebnice, o fiktivní firmě, co vyrábí proteinové nápoje a prášky.

Z jejího profilu jsem se dozvěděl, že je to čtvrtáčka, a nejdřív jsem nic víc netušil. Teda ještě že není tak zkaže-

ná stonehallskou mentalitou, aby byly bezplatné výukové materiály pod její úroveň. A přestože jsme toho od té doby probrali spoustu – nejdřív jsme si vyměňovali stupidní fóry o přípravných úlohách, pak jsme se bavili o učitelském sboru a občas i o mimoškolních věcech –, nemám pocit, že by mi něco z toho nějak zvlášť pomohlo. Nenapadá mě jediná spolužačka, která by mi na ni seděla.

Ale upřímně řečeno, možná by to nebyla taková fuška, kdybych jednou za čas věnoval pozornost něčemu jinému než skákání do vody a svému mobilu.

A nejujetější na tom je, že bych to klidně mohl hned teď rozlousknout. Pro začátek mám přístup ke všem mailům propojeným s přezdívkami. Ale nikdy jsem se na ně nekoukal, a z nějakého důvodu by mi přišlo jako podvod, kdybych si našel Sojčin. Jako by se tím mělo všechno pokazit, svým způsobem, protože bych si připadal jako lhář. Jako bych ji nějak podrazil. Radši jsem oproti ní nechtěl mít žádné výhody.

Ale vlastně jsem už něco udělal. Přísně vzato nás aplikace měla odtajnit už před týdnem. Proto jsem ji pojmenoval takhle – dříve nebo později je vaše anonymita prostě fuč, pláchne jako ta lasička (není to úplně nejdůmyslnější, ale když jsem ji registroval, byly tři ráno). Ale pohrál jsem si se zdrojákem a z nějakého pro mě stále poněkud nevysvětlitelného důvodu jsem tu aplikaci nastavil tak, aby se to u nás dvou nestalo. Možná je prostě fajn moct si popovídat s někým, kdo to chápe – chápe, jaké je cítit se jako ryba na suchu. Teď myslím samozřejmě s někým, kdo nemá stejně stupidní obličej jako já.

A možná je prostě fajn konečně si s někým promluvit narovinu. Ethan až příliš ochotně předstírá, že jsme stejně za vodou jako ostatní, ale já mezi školním Jackem a domácím Jackem na rozdíl od něj nedokážu přepínat –

aspoň ne tak snadno. Přijde mi, že snažit se zapadnout zabírá až moc velkou část mojí mozkové kapacity, ale když se bavím se Sojkou, nikdy ty dvě role nemusím střídat. Jsem to prostě já.

Ne že bych nebyl vděčný a tak vůbec – s Ethanem jsme sice dřeli jako mezci, abychom se na Stonehallskou akademii dostali, ale naši dřou den co den, aby nám zaplatili školné. Máma tam zamlada chodila, a sice se ve všech ohledech přizpůsobila tomu, že už není „zazobaná princezna“, ale „manželka majitele bistra“ (to teda musel být divoký románěk, když jsme ještě s Ethanem chodili po houbách), ovšem když přišlo na naše vzdělání, neustoupila ani o píď a táta ji v tom stejně neústupně podpořil.

A přesně proto teď v pondělí ráno stoupám po schodech ke škole, která vypadá, jako by vypadla z disneyovské adaptace *Zvoníka u Matky Boží*, a kývnutím zdravím kluky a holky, kteří mají natolik tučná konta, že by si jen tak pro srandu králíkům mohli dovolit koupit pobočku Starbucksu o kus dál na ulici.

Začíná moje nejméně oblíbená část dne – spolužáci mi přejíždějí očima po obličeji, nadějně se rozzáří a pak jim světlo v očích zase pohasne, když si uvědomí, že vlastně nejsem jejich drahocenný Ethan, ale jenom moje prachobyčejná maličkost. Sice jsem si nechal vlasy trochu víc narůst a mám je rozčuchanější, nosím jiný batoh a boty a obvykle chodím s obličejem přilepeným k displeji mobilu, ale přes všechno úsilí tomu nedokážu zabránit.

Ve skutečnosti potřebuju nový obličej. Ale jelikož si na ten svůj vlastně potrpím, spokojím se s tím, že se Ethan jednou zdejchne z Manhattanu a začne chodit na nějakou fajnovou univerzitu daleko odtud.

„Hej. Kámo.“

Otočím se od skříňky a spatřím Paula v celé jeho sto-pětašedesáticentimetrové kráse. Kdyby králíček Duracell a ten leplikón z krabice cereálií Lucky Charms měli hodně zrzavé, hodně energické dítě, takhle nějak by to dopadlo.

„Viděl jsi to? Mel a Gina se totálně *muckaly* na chodbě,“ oznámí mi s radostnou jiskrou v oku.

Vyndám si učebnici dějáku a zavřu skříňku. „V roce 1954? Protože jsem si celkem jistej, že teď se tomu říká líbání.“

Paul mě zběsile poklepe po ruce. „Semlelo se to takhle,“ začne, podobně naléhavě jako stážista, co něco cestou do práce hlásí šéfovi. „Psaly si na Weazelu, znáš to, flirtovaly a tak, a pak jim appka ukázala jejich jména a *teď spolu choděj*.“

Paul má ve tváři takový ten zběsilý úsměv a já mu ho pro jednu oplatím. Popravdě, tohle mě na Weazelu baví nejvíc – že tam lidi opravdu nacházejí společnou řeč. Do chatovací Chodby někdy někdo z prdele hodí nějakou kravinu, ale sem tam to nabírá grády. Občas se někdo svěří, jakou hrůzu má z přijímaček, nebo s tím, jak moc na něj rodiče tlačí. Pro odlehčení atmosféry si utahujeme z písemky, kterou jsme všichni projeli. Ukazují se tu všechna ta zranitelná místa, která normálně schováváme, protože si na téhle škole občas nepřipadáme jako ve vzdělávací instituci, ale spíš jako u přírodního napajedla, kde musíme všichni dát najevo, jestli jsme kořist, nebo predátor.

Ale tohle – přesně proto mi ty hodiny, které trávím dohledem nad appkou, stojí za to. Když si dva lidi fakticky sednou v soukromém chatu. Mel a Gina nejsou první, z koho se tam stal pár nebo kamarádi. Vlastně tam tolik lidí brblalo, jak strašně jim nejde učení na čtvrtletku